

Robin & Alex

Een heel jaar lang schrijven Alex en Robin elkaar brieven. Startpunt is hun stukgelopen relatie, en een onbepaald aantal maanden stilte die daarop volgde. Wat dit voor beiden teweegbrengt, valt nog af te wachten. Als ZiZo-lezer (m/v/a) zit je op de eerste rij om mee te snuisteren in hun schrijfsels.

TEKST: SHARMILA MADHVANI & ISHA VAN ALSENOY

Alicante, 3 januari 2016

Lieve Robin,

Wat je van me vraagt is moeilijk voor me. Een beetje onmogelijk zelfs. Ik zou zeggen dat ik me er suf over pieker, als ik dat soort persoon was. Maar ik ben niet dat soort persoon. In plaats daarvan maakt je vraag me helemaal onrustig. Ik begrijp die taal niet. Ik begrijp jouw taal niet, als het over onderwerpen als deze gaat. Nu zitten je woorden echter in mijn hoofd, en proberen ze tegen me te spreken, en daarop reageer ik steeds maar met niet-weten, en met meer niet-weten.

Je wil weten **wat je voor me betekent**. Ach Robin. Kijk.

Ik kan met zekerheid zeggen dat ik van je hou. Maar ook dat is in mijn hoofd allicht iets anders dan in het jouwe. Ik hou van veel mensen. En van veel dingen. Jij bent daar een van. Je bent heel bijzonder voor me. Totaal uniek. Maar, in alle eerlijkheid, ook het voelen van lauwe zandkorrels onder mijn eeltige voetzolen, deze ochtend, was voor mij uniek. Of het maken van een fotoreeks van de lucht achter mijn huis, kunnen zien hoe die lucht elk uur weer verandert. Of een kus geven aan het verlegen Spaanse meisje met de zwarte ogen (de dochter van de verhuurder van de stoelen en windschermen op het strand), wat vorige week gebeurde.

Je was een van mijn zeer dierbare geliefden. Een kwetsbare, mooie parel. Maar wat probeer ik nu eigenlijk te doen? Die laatste woorden klinken niet als mezelf. Niet echt. Ik probeer het opnieuw.

Wat ik weet, is dat ik je een paar maanden geleden wou schrijven. En dat ik dat vandaag nog steeds wil. En morgen allicht ook nog. Van volgende maand weet ik het niet zeker. Ik weet ook dat ik van je woorden geniet. Dat ik graag aan je denk. Is dat niet genoeg?

Ik begrijp niet waarom mensen zo graag dingen willen bepalen. Het frustrereert me. Waarom wil je bepalen wat er tussen ons is? Het is toch niet nodig om zo'n groot,

delicaat gevoel kleiner te maken, het op te sluiten in woorden. Waar het niet kan ademen. Dat is niet nodig. Hoe komt het dat je dat nodig hebt?

Of misschien wil je weten waarom ik wegging? Dat kan ik je vertellen, denk ik. Je maakte me bang. De zekerheid die je uitademde was een oase voor me, in het begin. Je weet wie je bent, wat dingen en mensen voor jou zijn. Of je denkt toch dat je dat weet, want volgens mij kan niemand zulke dingen echt weten. Maar dat doet er niet toe, het was fijn voor me dat je er zelf van overtuigd was. Daarna begon je echter lijnen te tekenen. Onmogelijke, vaste vormen, waar ik in moest passen. Ik had het al eerder gemerkt. En toen mijn broer stierf viel het harder op. Je begon over mijn verdriet in die vreemde, klare taal van je te spreken. Met woorden die niet klopten. Je bevreedde me. Ik kon het niet uithouden.

Ik wou liever andere dingen in deze brief schrijven. Ik wou een brief schrijven als een plant, of als een boom. Een brief die uit zichzelf groeit, zonder enig doel. Ik wou onze woorden om elkaar heen doen dansen, volgens hun eigen goeddunken. Zonder onze tussenkomst. Maar ik dacht niet dat je dat zou willen voordat ik die vraag van je had beantwoord. Dus ik hoop dat dat nu min of meer is gelukt.

In mijn volgende brief wil ik je graag vertellen over mijn nieuw fotoproject. Als dat oké is voor jou, zou ik de fotoreeksen kunnen doormailen? Ik wil weten wat je erover denkt. Het thema is **bloemen**, niet geheel toevallig, gezien jouw passie daarvoor :) Misschien kunnen mijn foto's van de wilde bloemen hier beter uitdrukken wat ik voor je voel dan al die expliciete woorden.

Alex

OVER DE SCHRIJFSTERS

Sharmila en Isha kwamen elkaar tegen in de marge van de bundel 'Labyrint', een kortverhalencollectie over liefde tussen vrouwen, gepubliceerd door Uitgeverij 't Verschil (nu Kartonnen Dozen). Sharmila Madhvani won met haar uitgegeven roman 'Adem' in 2013 de La Vita Publishing Debuutprijs. Zij kruipt in de huid van Alex. Isha Van Alsenoy, ZiZo-columniste en kortverhalenschrijfster, neemt de rol van Robin op zich.

Antwerpen, 16 januari 2016

Alex,

Jouw brief raakte me, net als de vorige, op een plek waar ik weinig controle over heb. Op het moment dat ik hem vond in de bus, versnelde mijn hartslag, stakte mijn ademhaling. Je weet maar half hoezeer ik je koester, hoe diep je wortels graven in mijn ziel, hoe hard ik je wilde, elke dag opnieuw. Ik wou je niet kwijt.

Maar je bent weg. Ik lees het, ik voel het, ik weet het. Soms wens ik dat we elkaar nooit hadden ontmoet. Je hebt me zo gekwetst. Het heeft tot nu geduurd eer ik dat hardop kan zeggen. De eerste paar dagen na ons laatste gesprek was ik verdoofd. Daarna ging het beter. Ongrijpbare ziel noemde ik je. Ik nam je niets kwalijk. Dacht ik. Door je brieven vervliegt mijn boosheid. Misschien zou jij dat een nuchtere kijk op onze briefwisseling noemen? Sorry, maar het is zo. En ik was altijd de meer zakelijke van ons twee.

Ik wil er even inkomen, ik ben geen schrijver. Laat me vertellen over mijn dag. Tegenwoordig is het wat rustiger, na de feestdagen. De serre voelde winters vanochtend, ik rook die typische mosachtige geur. Ik verpotte wat graslelies en sneed de rozen af. Die doen het altijd goed. Stipt om 9 uur deed ik de winkel open. Het was kalm. De eerste bestellingen voor de trouwfeesten deze lente liepen binnen. Een man kocht een van m'n grootste prefabboeketten. Hij had waarschijnlijk iets goed te maken. Om 5 uur draaide ik de sleutel in het slot. Jouw brief knabbelde de hele dag aan mijn gedachten.

Je schreef dat de woorden die ik gebruikte om je broers overlijden betekenis te geven, vreemd aanvoelden. Dat spijt me. Misschien zocht ik in die periode inderdaad te veel naar vorm, naar betekenis, naar richting voor dit leven. Ik worstel er al langer mee. Ons leven lijkt zo futiel, zo klein en zo nutteloos. Zo kort ook, kijk maar naar je broer. Zijn overlijden riep bij mij alleen maar meer vragen op. Om eraan uit te kunnen, probeerde ik de dingen te vatten, te begrijpen. Soms gebruikte ik daarvoor

blijkbaar een taal die jij niet begrijpt.

Je wilde een brief schrijven als een boom? Je slaagde erin, je brief groeit. Ik heb hem al zeker tien keer gelezen, en elke keer ontdek ik iets nieuws. Zo jij... op meer dan één manier te interpreteren.

Terwijl ik zekerheid uitstraalde voor jou, wist ik soms niet waar ik je moest aanraken om je te voelen. Ik was onhandig. Ik maakte je bang, terwijl ik zelf verging van angst. Dat ik zou verliezen wat wij hadden. Ik weet nu dat je nooit van plan was te blijven.

De lijnen die ik trok, waren er niet om jou iets te ondernemen, of om je ergens te doen inpassen. Ze hielden mezelf op afstand. Ik zocht naar manieren om wat ik voor je voelde een plaats te geven. Want ik had het nog nooit eerder gevoeld, zo overweldigend, zoveel en vol. Jij kroop in mij, ik vond je op plaatsen waarvan ik niet wist dat er ruimte was. Misschien dienden die lijnen om in stukken te snijden wat ik voelde, zodat ik het wel zou aankunnen.

Wat ik niet wist, is dat liefde is als kwik: als je het loslaat, zoekt het zichzelf terug, in zijn grootste vorm.

Nu overleef ik. De winkel draait, ik verveel me niet. Spreek af met de vrienden (ja, ik ga nog altijd squashen met Boris). Ik hou me sterk en teer op herinneringen. Ik mis je. Ik mis je echt.

Blijf me schrijven. Over foto's, over wilde Spaanse bloemen, over de meisjes die je kust, over je voeten die genieten van het warme zand, over alles wat vandaag 'jouw dagen' zijn. Blijf me graag zien, blijf aan me denken. Ik doe hetzelfde met jou.

Tot de volgende?

Robin